

Dos autors contemporanis catalans fan estada al TNC

Un detall de 'Justícia',
que s'estrena aquest
vespre a la Sala
Gran ■ MAY ZIRCUS/TNC

El dramaturg Guillem Clua debuta a la Sala Gran del TNC amb una peça ambiciosa que fa un retrat cruel de les famílies burgeses catalanes de la transició

Clua clama a la justícia

J. Bordes
BARCELONA

Ha calgut esperar una dècada perquè Guillem Clua faci el salt de la Sala Petita (*Marburg*, 2010) a la Sala Gran del TNC: *Justícia*. El dramaturg fixa el seu objectiu en retratar les falsedats d'una família burgesa catalana que, als anys vuitanta, multiplica el seu poder des que el patriarca passa de jutge a parlamentari. Sota la direcció de Josep Maria Mestres, l'únic de Clua rellegeix les conseqüències de la hipo-

tesia d'un jutge que veurà com trontolla el seu llegat familiar per ser víctima de les seves pròpies sentències. La por dels prohoms que marquen la ruta de tota una comunitat pot ser devastadora. El muntatge d'un patetisme, per moments còmic, s'estrena avui, amb una imponent escenografia de Paco Azorín. Estarà en cartell fins al 22 de març.

Josep Maria Pou interpreta un jutge amb una carrera política brillant a les institucions catalanes. Els remordiments li vin-

dran en forma de fantasmes just el dia que decideix abandonar la carrera política i la judicial. En la biografia d'aquest Samuel Gallart es desconstrueix bona part de les contradiccions de les famílies burgeses, que si podien haver compartit la joia de la República, hauran d'abraçar la dictadura franquista i el catolicisme per poder prosperar en el nou règim. La democràcia els permet fer el darrer salt públic, reconciliant-se com a nous defensors de la Pàtria, la Llibertat i la Justícia, unes

paraules grandiloqüents però que les utilitzen com a estandards per amagar les seves pròpies vergonyes morals.

Guillem Clua fa un homenatge a la lluita del col·lectiu LGTBI de la transició, als anys vuitanta

Efectivament, el jutge haurà d'assumir, assolida la democràcia, que no hi pot haver diferència entre el que es promulga als quatre vents i el que es viu en la intimitat.

Guillem Clua, que està a punt d'estrenar al Capitol aquest maig una seqüela de *Smiley*, la seva tragicomèdia sobre dos gais radicalment diferents que s'enamoren incomprensiblement, també aborda la lluita del col·lectiu LGTBI de la transició a *Justícia*. En una de les seves subtrames, que anirà agafant pes

en el desenvolupament de l'obra, es parla de les manifestacions per la Rambla i "ret un petit homenatge als que es van enfrontar a la policia en les primeres manifestacions i a personatges com ara Nazario o Ocaña, que van utilitzar la provocació per guanyar llibertats", ha revelat l'actor Manel Barceló. Com a *Àngels a Amèrica*, l'obra també revela l'abisme de la sida als anys vuitanta i noranta. Aquest títol, que va significar el primer muntatge del TNC abans i tot de la seva inauguració (i

que la temporada passada David Selvas va fer-ne una versió al Lliure), va ser revelador per al dramaturg, “va impactar profundament” i va ser una de les causes que decidís dedicar-se al teatre. Pou, que també participava en aquella producció del 1997, reblava el clau ahir en la presentació quan advertia que un polític de primera línia d'aquella època li deia que “era una vergonya que el Teatre Nacional de Catalunya s'hagués inaugurat amb una obra de *maricons*”.

La peça, ambiciosa, de més de dues hores i mitja, interroga sobre la decisió de la política catalana de posar-se una bena als ulls

“No és un retrat de la família Pujol”, tot i que parla dels polítics catalans dels últims 80 anys

davant els casos de corrupció política a mans de Jordi Pujol, tot i que aclareix el mateix Clua: “No és un retrat de la família Pujol”, com recull l'agència Efe. Qui sí que proposa el retrat dels Pujol és el dramaturg Jordi Casanovas amb un text del 2016 que, a hores d'ara, està en un calaix esperant un teatre que s'hi vulgui embrancar. Al llarg de *Justícia* es palpa que “el pujolisme és molt present” en el text, perquè “és ineludible” en una peça que repassa els últims 80 anys de Catalunya.

El text, que salta d'èpoques per repetir situacions similars, té un repartiment que es multiplica en personatges de l'estirp Gallart (a diferència de Pou, que viu els malsons dels *flashbacks* i de l'epíleg). Completa el repartiment Alejandro Bordanove, Marc Bosch, Roger Coma, Vicky Peña, Pere Ponce, Anna Sahun, Anna Ycobalzeta i Katrin Vankova. ■